

det offentligretlige tilskudssystem ville være mulighed for at give.

Bortfald af fradragsretten ville som nævnt i den situation, hvor bidraget skulle have samme værdi for modtageren, betyde, at yderens økonomi ville blive belastet i urimelig grad. Kompensation for bortfald af yderens fradragsret via fastsættelse af et mindre børnebidrag for pågældende bidragsyder ville derimod indebære en urimelig forringelse af modtagerens økonomiske vilkår.

Bl.a. på den baggrund måtte Rådet konkludere, at det ikke ville være socialt forsvarligt at tage børnebidraget ud af skattesystemet, herunder ophæve fradragsretten. Der blev således ikke i betænkningen lagt op til nogen ændringer af beskatningen.

Jeg deler selv Skattelovrådets konklusion om, at reglerne samlet set er til gavn for barnet. Hvis man valgte at afskaffe beskatningen af børnebidrag, og som en logisk følge heraf ophævede fradragsretten for bidragsyderen, ville dette betyde en så væsentlig ændring af bidragsyderens forhold, at det som konsekvens sandsynligvis ville medføre en nedsættelse af ydelsen til barnet.

Det er imidlertid en politisk vurdering, om man skønner, at reglerne samlet set er til størst fordel for den del af familien, barnet opholder sig i, og om man ønsker de eksisterende regler opretholdt. Hidtil har der på baggrund af Skattelovrådets konklusion fra 1995 været enighed om, at de nuværende regler er udtryk for den bedst mulige afvejning af de modsatrettede hensyn til barnet og til bidragsyderen.

Såfremt man skulle overveje at ændre beskatningsforholdene, bør det under alle omstændigheder ske i en sammenhæng, hvor man opretholder symmetrien mht. fradragsret hos bidragsyderen og skattepligt hos barnet, således at hvis et større del af bidraget skal være skattefrit for barnet, må bidragsyderens fradragsret begrænses tilsvarende. Derfor er hovedspørgsmålet i virkeligheden, om man kan tilslutte sig de overvejelser, der fører til konklusionen om, at bortfald af fradragsretten hos yderen i givet fald ville få konsekvenser i form af en nedsættelse af bidragets størrelse til skade for barnet.

Spm. nr. S 2822

Til erhvervsministeren (9/8 99) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Hvad agter regeringen at gøre for at forhindre, at forbrugere bliver sorteper i den påståede magtkamp mellem Erhvervsministeriet, Miljø- og Energiministeriet og Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri?«

Begrundelse

Det fremgår af dagspressen, at de tre ministerier er uenige om en forenkling af mærkningsordningssystemet, som det er i dag, jf. Politiken den 3. august, forsiden og side 12.

Svar (17/8 99)

Erhvervsministeren (Pia Gjellerup):

Idet jeg henviser til mit svar til erhvervsudvalget på et lignende spørgsmål (spm 162, alm. del - bilag 734) af 9. august 1999, har mærkningsudvalgets formand på min forespørgsel ikke kunnet bekræfte udlægningen i Politiken den 3. august 1999 om, at udvalgsarbejdet har været præget af »magtkampe«.

Som i ethvert andet udvalg har de deltagende medlemmer varetaget de interesser, de repræsenterer. Samtidig har alle medlemmer deltaget konstruktivt i udarbejdelsen af de konklusioner, som udvalget i enighed har fremlagt.

I udvalgets konklusioner har også hensynet til forbrugere haft en høj prioritet.

Spm. nr. S 2413

Til statsministeren (17/6 99) af:

Rikke Hvilshøj (V):

»Vil statsministeren redegøre for, om regeringen har i sinde at benytte sig af Amsterdamtraktatens muligheder for, at EU kan tage ligestillingsinitiativer, og hvilke initiativer vil regeringen tage?«